

"ELS PERIODISTES ESTEM PER PROTEGIR-NOS DELS LÍDERS POLÍTICS"

Seymour Hersh defensa una informació acurada, valenta i descentralitzada

El reconegut periodista nord-americà Seymour Hersh va ser un dels convidats del Global Editors Network, congrés que va reunir editors i periodistes de tot el món al juny a Barcelona. En aquestes pàgines, reproduïm extractes de la conferència ("Per què creiem qualsevol cosa que diuen els Governos?").

TEXT SEYMOUR HERSH
FOTOS VICENTE PRUNA

No m'agraden els ordinadors, però el que està passant és fantàstic. Totes aquestes novetats tecnològiques són fruit d'una nova generació, malgrat que també existeix una generació anterior i observo que no hi ha massa gent que se'n vaig a Bagdad i Tikrit a cobrir el que està passant. Perquè necessitem cobrir les notícies sobre el terreny. Qualsevol cosa que eviti la centralització de les notícies és important. Sense la descentralització de la informació, als Estats Units ens massacrarien les grans corporacions i les xarxes que ho controlen tot, les que decideixen què es cobreix i què no, les que modifiquen la informació i augmenten l'autocensura que tots tenim en aquest negoci.

La velocitat de la informació és important si bé, per molta informació de què disposem, també ens cal una interpretació dels

fets. I, per la meua manera d'entendre el periodisme, el que sobretot avui necessitaríem és comprendre la gran crisi que

"SENSE LA DESCENTRALITZACIÓ DE LA INFORMACIÓ, ALS ESTATS UNITS ENS MASSACRARIEN LES GRANS CORPORACIONS QUE HO CONTROLLEN TOT"

estem vivint —no tan sols aquí, sinó a tot el món, també a l'Iraq— així com les implicacions. Perquè tots som en el negoci de les notícies.

I si volem saber què passa, ja sigui tant en la immediatesa com a llarg termini, ja sigui amb *hashtags* o amb imatges, abans d'escriure hem de llegir. Això és molt important. S'ha de saber el que està passant, s'han de mirar les notícies. Els periodistes,

per exemple, han de saber tot el que passa en una zona determinada abans de poder-ne parlar.

Normalment, en la nostra feina, i més ara que abans, considerem que les persones que governen solen ser incompetents.

Sovint, ens trobem amb gent que no entenen certes coses i que, en canvi, prenen decisions molt importants que acaben provocant que algú visqui o mori, el més dur que es pot fer. I els periodistes estem per protegir-nos dels líders polítics. Aquesta és la nostra tasca.

Per exemple, és terrible que Edward Snowden hagi de passar la resta de la seva vida a Moscou —o a on sigui—, però el fet

és que va treure a la llum als Estats Units un enorme sistema de negació completa dels drets bàsics dels ciutadans per part dels dirigents, que sabien que, de manera intrusiva, no tan sols estaven espiant a tothom sinó que també estaven violant la Constitució.

El que Snowden ens va dir és que no podem fiar-nos dels nostres dirigents. De fet, jo aniria un pas més enllà i diria que aquest cas podria ser delictiu. Les implicacions de tot el que va exposar foren enormes. La guerra contra el terrorisme ha acabat escampant més ràbia i violència,

"TOTA AQUESTA NOVA TECNOLOGIA DE QUÈ DISPOSEM ÉS FABULOSA. PERÒ NO ÉS EL FINAL, SINÓ EL PRINCIPI, I CANVIARÀ ELS MITJANS"

com va passar també amb la presó de Guantánamo. Allà podríem haver-hi empresonat un grup de monges durant dotze anys sense un procés adequat i, segur, en alliberar-les s'haurien convertit en terroristes potencials! Jo mateix voldria fer alguna cosa si em tanquessin d'aquesta manera, sense cap judici. Ara bé, davant de tot això, què fan els editors dels mitjans de comunicació? Doncs, et trobes que els redactors et diuen que cal parlar amb el Govern per veure quina informació hi han de posar.

CRUÏLLA DE CAMINS

Segons la meua opinió, als Estats Units, els diaris han fet una molt mala feina després de la guerra contra el terrorisme. Els redactors estaven nerviosos a l'hora d'utilitzar el material que Snowden va donar a conèixer, ja que mostra una pauta de violació dels drets humans. I, per tant, en un

món perfecte algú d'un diari no s'hauria de preocupar gens per allò que escriu perquè, amb un bon Tribunal Suprem —que no és el cas— no hauria d'espantar-nos tota aquesta burocràcia.

A l'Afganistan, per exemple, els soldats del general Stanley McChrystal, que va ser comandant en cap de les forces nord-americanes en aquest país, van acabar entrant a cases sense permís, tirant bombes a casaments. El de sempre, vaja... Aquest és el dispositiu secret que hem tingut durant tretze anys a l'Afganistan, un desastre que no hauria estat necessari.

Així doncs, som en una cruïlla de camins. I per això m'agraden les notícies, tot i que en dubto d'una part.

La immediatesa de

les notícies visuals està molt bé, encara que la interpretació acostuma a espantar. I la meua preocupació és que, a vegades, diaris de referència com el *New York Times* no han estat a l'alçada.

Què passa amb el Moviment Islàmic Lliure del Sham de Síria? Què passa, des del 2010, amb les tones d'armes que han passat d'Aràbia Saudita a la província d'Ambar d'Iraq? I em preocupa com respondrà Occident a la gran crisi que tindrà lloc per culpa de l'augment del cost del petroli que hi haurà quan Bagdad es vegi assetjada. Bombardejarem amb els nostres avions? Tancarem el país? Perquè si fem això aconseguirem estendre encara més la guerra. Algú hi ha pensat, en això? Hi ha escrit algú, sobre això? N'ha parlat algú, d'això? A mi m'atterra perquè tot plegat és com aquestes caixes en què, com més en vas obrint, més coses es van destapant i van sortint de dins.

A Síria, els meus amics em diuen que tot s'ha acabat i, per contra, els nord-americans hi segueixen enviant soldats que lluiten amb l'oposició, amb els quals després se separen i tenen accés a l'armament que hem entrat de contraban des de Turquia. Aquesta és la situació en la qual ens trobem. Tant a Síria com a l'Iraq hem acabat la guerra amb gent que en un altre moment havíem recolzat des de l'oposició. Amb tot, hem perdut, no tenim política i en el futur tindrem molts problemes a Síria.

La immediatesa amb la qual treballen els mitjans de comunicació ens fa millors. En els moments crucials de la guerra a Síria, tant si agrada com si no, els periodistes eren allà. I això permet que un pugui mirar les imatges i tenir el seu propi criteri sobre el que està succeint. I tota aquesta nova tecnologia de la qual ara disposem és fabulosa. Però no és el final, sinó el principi, i canviarà els mitjans de comunicació. I qualsevol novetat que permeti diversificar els mitjans i injecti sàvia jove és realment important. Persones que facin coses diferents, tota una sèrie de coses que jo no sabia ni que existien. Ç

PERFIL

Seymour Hersh (Chicago, 1937) és periodista i escriptor. Va treballar al *New York Times*. Actualment, és col·laborador habitual del *New Yorker* en temes militars i de seguretat. Ha obtingut el premi George Orwell, dos premis National Magazine i cinc premis Polk, entre altres, però va aconseguir el reconeixement mundial, el 1969, en denunciar l'encobriment de la massacre de My Lai a Vietnam, treball pel qual va obtenir el premi Pulitzer. També ha denunciat els abusos de les presons d'Abu Ghraib. Té publicats una desena de llibres.

Més informació a:

www.globaleditorsnetwork.org → Web del Global Editors Network 2014
www.youtube.com/watch?v=YKHb9n_OAXM → Conversa amb Seymour Hersh a DWC Media Democracy's Channel

+ info